

Satahuhsíyost – luister. Zet je oren wijd open voor een verhaal dat ik je zal vertellen. Het is het verhaal van een krijger. Gedeeltelijk ken je het al, maar je weet nog niet alles. Wees geduldig en je zult het hele verhaal te horen krijgen.

Luister je? Iyo – mooi. Ik heb een les geleerd. Van nature vergeven mensen elkaar niet. Misschien lukt het iemand om de strijdbijl te begraven als de ander hem slechts een kleinigheid heeft aangedaan. Misschien blijft die strijdbijl wel begraven en kan vergeving wortel schieten in zijn ziel en uitgroeien tot een hoge en sterke boom, net als de Grote Vredesboom. Maar vergeven is moeilijk en zelfs grote bomen kunnen omvallen.

Het kwaad dat de krijger in dit verhaal werd aangedaan, was geen kleinigheid. Er werd een zoon van hem afgenomen. Het gebeurde op de geboortedag van die zoon, terwijl hij naast zijn broertje lag die tegelijk met hem ter wereld was gekomen. De handen van een officier van de roodjassen namen die zoon weg en legden er een dood kindje voor in de plaats. Toen de krijger erachter kwam, sloop duisternis zijn hart binnen. Hij wilde zijn zoon terug hebben. Maar volgens sommigen wilde hij nog liever de roodjas die het kindje had weggenomen, vermoorden, en met hem allen die hem lief en dierbaar waren. Hij wilde hun hoofdhuiden boven de deur van de hut van zijn vrouw hangen. Hij wilde elke herinnering aan die roodjas wegvagen van de aardbodem, waarop ze allebei rondliepen. Hij koesterde zijn haatgevoelens, alsof het een teer maïsplantje was dat uit de aarde opschoot. Hij hunkerde ernaar om het plantje te laten rijpen tot wraak, smachtte ernaar als voedsel voor zijn buik.

Wat waren de gevolgen van die haat? Dat is een goede vraag. Die leidde tot woede-uitbarstingen. Tot wanhoop en veel tranen. Door die haat werden er liters rum in een diepe put van pijn leeggegoten. Door die haat werd de zoon die overbleef een eenzame jongen. Op den duur werd hij bang voor zijn vader en begon zich zelfs voor hem te schamen toen de krijger niet voor zijn gezin zorgde. Door die haat werd de vrouw van de krijger eens op haar akker neergeslagen door de man, die de diefstal van zijn eerstgeborene maar niet kon vergeven of vergeten. Toen de vrouw weer op haar benen kon staan, heeft zij die krijger, samen met al zijn spullen, de hut uitgezet. Hij raakte alles kwijt. Niet alleen die ene zoon, maar nu

ook de andere. Hij verloor zijn huis, zijn vrouw, zijn hart en zijn mannelijkheid.

De gevolgen van deze ene daad stemmen tot nadenken. Ze achtervolgen velen als een spervuur op het pad dat ze hebben gekozen om eraan te kunnen ontsnappen. Maar blijf luisteren.

Nadat de vrouw van die krijger hem haar hut uit had gezet, deed hij iets waar iedereen die hem kende, van opkeek. Hij ging naar de zendeling, het Jezus-opperhoofd, die onder hen woonde. Hij vroeg aan deze man hoe hij alle slechte daden die hij vanwege zijn duistere woede op de roodjas begaan had, ongedaan kon maken. Hoe hij opnieuw kon beginnen en alle goede dingen die hij verspeeld had, weer terug kon krijgen. Hij hoopte op een toverspreuk of op een gebed om de tijd terug te draaien. Maar de Schepper heeft een dergelijke macht niet aan Zijn volgelingen gegeven, zelfs niet aan de meest toegewijde. Hij alleen is de Heerser over de tijd, waar Hij met een been buiten staat en met het andere erin. Deze krijger kreeg dus niet het antwoord waarnaar hij op zoek was. Gedane zaken nemen immers geen keer. Om vanaf nu op het rechte pad te blijven, moest hij eerst zijn zonden belijden. Hij moest de Vader-Schepper om vergeving vragen door het bloed van Jezus-aan-het-kruis. Dat waren de woorden van de zendeling. Die woorden stuurden de krijger op pad met een hart van steen, blind voor het feit dat hij vergeving nodig had, en niet in staat om zelf te vergeven. Diep vanbinnen was hij even zwak als de pasgeboren zoon die hem bleef achtervolgen en die hem geen vrede gunde. Toch was die zoon al lang geen baby meer, maar een jongen die aan de andere kant van een oceaan woonde, en werd opgevoed door een vrouw die zijn moeder niet was, te midden van een volk dat het zijne niet was.

En die ondertussen vanbinnen een blanke werd.

11 oktober 1776

De Aubrey-boerderij, vlak bij Schenectady

Met een omslagdoek om haar schouders en een diep verlangen in haar hart verliet Anna Doyle de witstenen boerderij, terwijl iedereen nog in diepe rust was. In een stevig tempo wandelde ze over een karrenspoor dat langs de velden liep en waarvan de maïs inmiddels was geoogst. Het weggetje leidde naar de mistige strook bos aan de overkant van de kreek, die de westelijke grens vormde van haar vaders landerijen. Ze was jarig vandaag. De lijst van afwezigen met wie ze haar verjaardag wilde vieren, was lang geworden. Haar verlangen naar hen bijna ondraaglijk.

Ten noorden van haar bevond zich haar vader, Reginald Aubrey. Hij was nu al twee maanden weg. Ergens ten westen van haar zwierf Twee Haviken, haar geliefde, op verkenningsstochten door de wouden ten behoeve van zijn Oneida-volk en van het garnizoen in Fort Stanwix.

William, haar broer, bevond zich het verst weg van iedereen. Hij was ergens in Quebec; tenminste, dat dachten ze. Niemand wist precies waar William uithing.

Zij waren niet de enigen naar wie ze hunkerde op deze kille ochtend, die was gevuld met de roep van ganzen en de reuk van houtvuur, vermengd met de droevig stemmende geur van de aarde, die hoorde bij de herfst in de Mohawk-vallei. Anna liep over de boomstam die Twee Haviken over de kreek gelegd had en

vervolgde haar weg door het mistige, goudkleurige bos aan de overkant. Met haar gedachten was ze bij een vrouw van wie ze zich niet kon herinneren hoe ze eruitzag en hoe ze heette.

De vrouw die tijdens de eerste maanden van haar leven haar moeder was geweest.

‘Mama,’ mompelde ze, toen ze uitkwam bij een open plek, vlak bij de bosrand. Ze had nog nooit iemand zo genoemd, hoewel meerdere vrouwen als een moeder voor haar waren geweest: Maura Doyle, huishoudster en plaatsvervangend oma; Lydia van Bergen, vriendin en mentor; en sinds kort de bijzondere moeder van Twee Haviken, Goede Stem. Maar wat wist ze van de vrouw die haar ter wereld had gebracht? Hoe oud was ze geweest op die dag in augustus toen Fort William Henry viel? Ze was aan de belegering ontsnapt, maar werd even later op de weg naar Fort Edward alsnog vermoord door de indianen die met de Fransen samenspannen. Was ze net als Anna twintig geweest? Of nog jonger?

Ze dwong zichzelf aan iets anders te denken dan aan haar moeders laatste, vreselijke uren op aarde. Anna stak de open plek over en liep naar de heuvel die erachter oprees. Er groeiden rodo-dendrons op de heuveltop en er was een kleine waterval naast een stenen richel, waar de klaterende kreek langs omlaagviel.

Ze had een mand van huis meegenomen, maar ze was de kreek niet overgestoken om geneeskrachtige kruiden te gaan zoeken. Opgesloten binnen de muren van de boerderij was het gemis van Twee Haviken een ondraaglijke kwelling geworden. Sinds de zomer was hij steeds gekomen en weer vertrokken, als een bal die tussen haar wereld en de zijne heen en weer werd geslagen. Hij ging op verkenning uit voor zijn volk en bracht verslag uit aan dominee Kirkland in Kanowalohale, de plaats waar hij woonde. De informatie werd door een hele reeks mensen doorgegeven, totdat het ten slotte George Washington en generaal Philip Schuyler bereikte. Hopelijk kwam het ook brigadier-generaal Benedict Arnold ter ore, voor wie haar vader momenteel in Skenes-

borough, aan de zuidkust van het Champlainmeer, bezig was een marinevloot te bouwen.

Tenzij hij nu op weg naar huis was. Hij was begin augustus vertrokken en had beloofd om voor haar verjaardag weer terug te zijn. Twee Haviken had het ook beloofd; hij was nu al twee weken weg. Wat William betreft, die was drie maanden geleden vertrokken zonder iets van zich te laten horen.

Ze was van plan geweest om bij de waterval te stoppen. In plaats daarvan liet ze haar mand achter op de stenen richel en begon aan de klim over de rotsachtige helling naar de kleine grot die achter de rododendronstruiken verborgen was. Twee Haviken had de grot ontdekt toen ze nog kinderen waren, tijdens een van de keren dat hij dagenlang op haar had zitten wachten.

Dat eindeloze wachten. Anna duwde de takken voor de nauwe ingang van de grot opzij. Ze gooide haar dikke vlecht over haar schouder, zodat die nergens achter bleef haken en glipte naar binnen. Ze hield zichzelf voor dat het wachten van de afgelopen weken op Twee Haviken, op haar vader en op nieuws van William, in het niet viel bij de jaren die Twee Haviken en zijn ouders wachtend hadden moeten doorstaan.

Binnen in de grot was het kil. Er schemerde licht door de spleten in het plafond, dat hoog genoeg voor haar was om rechtop te kunnen staan. Ze keek om zich heen en voelde een steek van teleurstelling, omdat er niemand in de grot was. Maar wat had ze dan verwacht? Twee Haviken liet nooit sporen achter als hij hier bivakkeerde, met uitzondering van de zwarte vlek waar hij door de jaren heen vuurtjes had aangelegd. Zelfs zijn aanwezigheid was niet meer voelbaar.

‘Jonathan.’ De wanden van de grot dempten de naam die Twee Haviken, toen hij nog maar net vijftien was, bij zijn doop had aangenomen. Ze wachtte hoopvol, maar er was hier geen troost te vinden. Net toen ze zich omdraaide om de verlaten, kleine grot uit te lopen, hoorde ze buiten het gekletter van kiezelsteentjes.

‘Berenhart?’

Met een schreeuw van schrik sprong ze weg bij de ingang van de grot, alsof de ratelende steentjes haar naam, die ze van Twee Haviken had gekregen, hadden uitgesproken. In haar haast om de grot uit te komen scheurde ze haar petticoat en verloor ze haar kapje. Buiten in de kille ochtend zat Twee Haviken gehurkt tussen de rotsen naar haar te turen. Hij kwam snel overeind toen ze zich in zijn armen, of beter gezegd, in zijn ene arm, wierp. Met de andere arm omkleemde hij zijn jachtgeweer, dat hij vlug met de kolf omlaag tussen een paar rotsen zette om zijn evenwicht te bewaren. Ze nestelde zich in zijn omhelzing en bekeek hem aandachtig: de donkere ogen die glommen vanwege haar enthousiasme begroeting; het lange, zwarte haar dat zelfs in het nevelige licht nog glansde; zijn gebronsde huid; en zijn brede mond die haar een gulle glimlach schonk.

‘Hoe wist je dat ik hier was?’

Hij knikte naar de waterval onder hen. ‘Ik zag je mandje staan. Ik wist dat het daar niet vanzelf gekomen was.’

‘Slim opgemerkt.’ Ze trok zijn hoofd met beide handen omlaag en kuste hem zonder enige reserve, ze was te blij om zich in te houden. Ze voelde de verbazing door hem heen schieten, waarna hij de kus warm en gretig beantwoordde. Ze voelde zich licht in haar hoofd worden door de pure vreugde dat hij hier was en haar vasthield, totdat hij zich uit hun omhelzing lostrok. In zijn ogen zag ze een worsteling.

‘Je weet dat we dit niet moeten doen. Dat hadden we afgesproken.’

‘Niet onder papa’s dak.’ Ze stak haar armen naar hem uit met een bonzend hart van verlangen. Tegelijk voelde ze dat ze op moest passen. ‘We zijn niet onder zijn dak maar onder Gods eigen hemel.’

‘Anna Catherine...’ Twee Haviken brak zijn protesterende zin af toen ze haar hand over zijn borst liet glijden die zelfs door zijn hemd heen warm aanvoelde. Hij sloot zijn ogen in een poging zich te beheersen.

De afgelopen maanden hadden ze die kracht om zich te beheersen hard nodig gehad. De ouders van Twee Haviken logeerden op de boerderij zodat Steenwerpers been kon herstellen van de breuk die was veroorzaakt door een musketkogel. De spanning was bijna ondraaglijk geweest, totdat haar vader gehoor had gegeven aan de oproep voor timmerlieden in Skenesborough. Zijn afkeuring van Anna's liefde voor Twee Haviken was voor haar heel moeilijk te verdragen. Tijdens de nacht dat ze hem had aangesproken op Williams ware identiteit, had ze die liefde onverstandig genoeg ter sprake gebracht. Sindsdien hadden ze het onderwerp gemeden, maar haar vaders afkeuring was zo tastbaar geweest dat mevrouw Doyle die met gemak had kunnen opdienen als avondeten.

Met enige moeite sprak ze op luchtige, plagende toon: 'Ik heb je zo gemist. Jij mij ook?'

Twee Haviken nam haar hand in de zijne en haar vingers leken zo wit en klein vergeleken met de bruine, die zich om de hare sloten. Hij drukte haar hand tegen zijn borst.

'Helemaal niet,' zei hij.

Ze ving een glimp op van de plaaglichtjes in zijn ogen, voordat zijn mond de hare weer vond en ze zijn ware antwoord kreeg. Toen bleef er niets anders meer over dan hun lippen die elkaar ontmoetten, de begeerte die zich van haar meester maakte en de gedachte aan de grot die haar doorboorde als een vurige pijl. Het zou er kil en weinig comfortabel zijn, maar hij had een deken bij zich. Ze zouden het eigenlijk niet moeten doen, maar...

Twee Haviken deed een stap naar achteren en liet haar hand los. 'Jij denkt aan die grot. Stop daarmee.'

'Hoe wist je nou dat ik...' Toen ze de veelzeggende blik in zijn ogen zag, bloosde ze tot aan haar haarwortels. Hij had er ook aan gedacht. Ze moesten hier zo snel mogelijk vandaan. Een heel eind.

Ze verroerden zich geen van beiden.

'Ben je op verkenning geweest?' vroeg ze. Als ze dan niet in zijn armen kon zijn, wilde ze op zijn minst weten wat hij de afgelopen veertien dagen had gezien en gedaan. Bovendien wilde

ze het moment dat ze moesten terugkeren naar de boerderij, waar vele ogen op hen gericht zouden zijn, het liefst zo lang mogelijk uitstellen. Het viel niet mee om elkaar te ontlopen uit angst dat ze elkaar door hun blikken zouden verraden en het geduld van de anderen op de proef zouden stellen.

Het echtpaar Doyle had aan haar vader beloofd om hen in de gaten te houden.

‘Ja, heel vaak,’ zei hij. ‘Samen met Ahnyero, de hoefsmid, en Thomas Spencer. En Skenandoah.’

‘Skenandoah. Hij is toch een krijgsheer? Een oude man?’

Twee Haviken lachte zachtjes. ‘Laat hem maar niet horen dat je hem zo noemt. Maar inderdaad, hij is al zeventig winters oud.’

Ondanks hun luchtige gesprek voelde Anna een steek van onbehagen bij zijn woorden dat hij ‘heel vaak’ op verkenning was geweest. Tot nu toe had hij op zijn tochten door de wildernis nog nooit met geweld te maken gekregen. Althans niet voor zover hij dat aan haar verteld had. ‘Je hoeft toch niet te vechten?’

‘Laten we maar naar mijn ouders gaan, dan kan ik het allemaal in één keer vertellen.’ Twee Haviken nam haar bij de hand om haar over de rotsen naar beneden te leiden, maar aarzelde toen. Zijn blik bleef op haar hoofd rusten. ‘Had je een kapje op?’ Ze knikte en keek om zich heen. Na even zoeken, zag ze haar hoofdbedekking in een rododendronstruik, waar hij achter een tak was blijven haken. Ze liep ernaartoe, haalde het kapje eruit, maar zette het niet op. Twee Haviken legde een hand op haar schouder. Zijn gezicht stond ernstig. ‘Je moet hier maar niet meer in je eentje komen. Zelfs hier bij de bosrand is het niet meer veilig.’

Onthutst keek ze naar hem op. Van alle plekken op de boerderij bewaarde ze aan de kreek, de open plek in het bos en de grot haar dierbaarste herinneringen.

‘Vanochtend ben ik hier gekomen om jouw nabijheid te voelen. Ik ben blij dat ik dat gedaan heb, want jij bent hier nu en we hebben samen een paar heerlijke momenten gehad, ook al was het in het geniep.’

Twee Haviken trok haar tegen zich aan en drukte een kus op haar voorhoofd. ‘Op een dag hoeft het niet meer in het geniep,’ zei hij met een stem waarin het verlangen doorklonk. ‘Als onze hemelse Vader en jouw aardse vader het toestaan.’

‘Vlak bij de Cherry-vallei stuitten we op het spoor van de spionnen en toen hebben we het in westelijke richting gevolgd, waar ze vandaan kwamen.’

Twee Haviken zat aan de tafel in de keuken van de Aubreys en bracht aan zijn gehoor verslag uit van zijn belevenissen van de afgelopen halve maan. Inwendig moest hij Anna Catherine gelijk geven. Hij was blij met de paar momenten die ze samen hadden gehad. Nu de Ierse bedienden van haar vader, het echtpaar Doyle, en zijn eigen ouders hun blik op hem lieten rusten en aandachtig luisterden naar zijn verhaal, wist hij niet goed waar hij moest kijken. Hij kon zijn ogen nauwelijks van Anna Catherine afhouden, maar dwong zichzelf om zijn blik van haar af te wenden.

‘Ze hadden bij de grens van ons grondgebied hun kamp opgeslagen,’ zei hij. In gedachten beleefde hij die ochtend dat hij zich gehurkt op een bergkam had verschanst opnieuw. Het grauwe ochtendlicht onttrok alle kleur aan het omliggende woud, en regendruppels spetterden luidruchtig op de gele bladeren boven hem. Aan de voet van de berg was een open plek die begroeid was met bultige graspollen. Verderop bevond zich het kamp van de spionnen die ze achtervolgd hadden...

De ijsskoude regen had zijn gezicht gestriemd en huiverend had hij zijn deken vaster om zich heen getrokken. Hij had geprobeerd om net zo onverschillig te doen als zijn metgezellen. Zij waren net als Twee Haviken *Onyota'a:ka* – Oneida – en verkeners. Ze waren ook krijgers, een titel waar Twee Haviken met zijn

negentien zomers nog geen aanspraak op kon maken. Eén van hen was Skenandoah, de oude krijgsheer van de Wolf-clan, een krasse baas die nog sterk genoeg was om hun westelijke grens op Britse spionnen te controleren. Die spionnen kwamen kijken wat de Amerikanen in hun forten langs de Mohawk-rivier of in hun nederzettingen in de wildernis aan het doen waren. Nederzettingen als de Cherry-vallei, waar de derde verkenners vandaan kwam. Hij was een stuk jonger dan Skenandoah maar ouder dan Twee Haviken. Door zijn moeders clan, de Wolf-clan, werd hij Ahnyero genoemd; zijn blanke vader noemde hem Thomas Spencer.

Tijdens de vorige maan hadden ze gehoord dat de heer John Johnson, die trouw was aan de Britse regering, bij fort Oswaga in het westen aan wal was gegaan, samen met honderden Britsgezinden. De zomer ervoor was hij naar Montreal gevlucht, en nu was hij terug met een troep mannen die allen uit waren op wraak tegen de rebellen, die hen verdreven hadden. Ahnyero was tot ver in het naburige Onondaga-land getrokken om te zien of het gerucht op waarheid berustte. Dat bleek niet zo te zijn. Toen kwam er een bericht van Ahnyero's familie in de Cherry-vallei. Er zouden zich daar spionnen verscholen houden in de bergen. Dit gerucht bleek te kloppen. Om die reden hielden Twee Haviken en zijn metgezellen zich op die bergkam verscholen, wachtend tot de spionnen, Mohawks die met de Britten samenspannen, zouden opbreken en hun tocht in westelijke richting zouden voortzetten.

Twee Haviken vond dat passieve toekijken maar niets. Waarom zouden ze deze spionnen niet gevangennemen en hen naar kolonel Dayton in Fort Stanwix brengen? Waarom hen niet dwingen om te vertellen waar sir John Johnson met zijn Royal New York-regiment uithing? Hij was weliswaar niet in Oswego, klaar om hen aan te vallen, maar hij moest toch ergens zijn?

Dan zou hij er misschien ook achter komen waar hij zijn broer moest zoeken. Volgens het laatste bericht was William Aubrey naar het noorden gevlucht om zich bij het regiment van Johnson, dat bestond uit boze, ontheemde Britsgezinden, aan te sluiten.

Hij en William waren twee-tegelijk-geborenen, hoewel William er bij zijn geboorte even blank had uitgezien als hun moeder en Twee Haviken de bruine huid van zijn vader had geërfd. Op de dag van hun geboorte werd William door een officier van de roodjassen gestolen. Jarenlang waren ze hem kwijt geweest, totdat een toevallige ontmoeting hen op het spoor bracht van zijn verblijfplaats. Maar William bevond zich op dat moment opnieuw buiten hun bereik, omdat de vrouw die dacht dat ze zijn moeder was, hem had meegenomen naar een ver oord dat Wales heette, aan de andere kant van het grote water. Het was verschrikkelijk om hem voor de tweede keer te verliezen. Totdat de Schepper iemand gaf om die pijn te verzachten. Anna Catherine...

Terwijl hij daar ineengedoken in de kou en regen zat, klemde Twee Haviken zijn tanden op elkaar van verlangen. Anna Catherine vulde zoals gewoonlijk zijn gedachten tot hij nergens anders meer aan kon denken. Zelfs zijn zorgen om William raakten op de achtergrond. Zijn broer was uit Wales teruggekeerd en er eindelijk achter gekomen wie hij werkelijk was. Niet de zoon van Reginald Aubrey uit Wales, maar de zoon van Goede Stem van de Schildpadden-clan en van de krijger Steenwerper van de Beren-clan.

Hij-Die-Is-Weggenomen van de *Onyota'a:ka*.

Naast hem bewoog Ahnyero onrustig. Zijn adem steeg op in kleine, witte wolkjes. Twee Haviken liet zijn blik speurend over de open plek glijden. Tussen de boomstammen die donker waren van de regen, zag hij iets bewegen. De Mohawk-spionnen waren bezig hun kamp op te breken. Hij boog zich naar Ahnyero toe tot hun dekens elkaar raakten. 'Gaan we ze achterna?'

Ahnyero's mond verstrakte. 'Wacht.'

De krijgers aan de andere kant van de open plek liepen in westelijke richting achter elkaar het bos van de Onondaga in.

'Laat hen maar gaan,' zei Skenandoah met haperende stem. 'We hebben nu gezien dat ze het fort in de Cherry-vallei in de gaten houden. We weten dat ze er belangstelling voor hebben.'

Twee Haviken kon zich niet meer inhouden. ‘Grootvader, ze zullen doorvertellen wat ze in de Cherry-vallei gezien hebben.’

‘Dat zullen ze toch wel doen, of we ze nu vangen of niet,’ antwoordde de oude krijger, terwijl hij de ongeduldige blik van Twee Haviken rustig verdroeg. ‘Deze mannen zijn *Kanien’kehá:ka*. We gaan geen wapens opnemen tegen onze broeders. Het Raadsvuur in Onondaga brandt nog steeds. De Grote Vrede houdt stand.’

De Grote Vredeswet had de volken van de Haudenosaunee sinds vele generaties aan elkaar verbonden. Zelfs tijdens de laatste oorlog die de blanken tegen elkaar voerden, de Fransen tegen de Engelsen, was deze band hecht gebleven. Alle volken – de Mohawks, de Oneida’s, de Onondaga’s, de Cayuga’s, de Seneca’s en Tuscarora’s – hoopten dat het ook tijdens deze oorlog tussen de Amerikanen en hun grote vader, de koning, stand zou houden. Toch heerste er verdeeldheid tussen hen. De Oneida’s en een deel van de Tuscarora’s voelden zich nauw verbonden met de Amerikanen. Maar de Mohawks stonden aan de kant van de Britten, die op hun beurt probeerden om de westelijke volken – de Seneca’s, Cayuga’s en Onondaga’s – voor zich te winnen.

‘In deze oorlog kiezen we geen partij,’ hield Ahnyero hem voor. ‘Dit is niet het juiste moment om te doden of gevangenen te maken.’

Nog niet. De onuitgesproken woorden hingen zwaar in de kille ochtendlucht.

‘Bid maar tot de Schepper dat die tijd nooit zal komen. Maar wij gaan vanaf nu de Cherry-vallei ook in de gaten houden. Deze spionnen zijn niet voorzichtig genoeg geweest. Wij zijn gewaarschuwd.’ Skenandoah sloeg zijn deken een stukje van zich af, zodat zijn witte indianenkuif die getooid was met veren, zichtbaar werd. Hij stond als eerste op. ‘De prediker zal graag willen weten of deze geruchten kloppen.’

Twee Haviken kwam overeind, terwijl de moed hem in de schoenen zonk. Ze zouden terugkeren naar Kanowalohale om rapport uit te brengen aan hun dominee Samuel Kirkland. Die

zou vervolgens een brief sturen naar generaal Schuyler in het oosten en naar kolonel Dayton in Stanwix, het fort bij de draagplaats tussen de Mohawk-rivier en de Boskreek. Maar de informatie waar Twee Haviken zo op had gehoopt, ontbrak nog steeds: de verblijfplaats van de heer John Johnson, en dus ook die van William.

‘Ik wil jullie twee vragen om terug te keren en Kirkland te vertellen dat deze geruchten op waarheid berusten,’ zei Ahnyero. ‘Ik ga door naar Oswego, tenminste, als deze spionnen daarheen gaan. Ik zal me bij hen aansluiten en proberen erachter te komen waarom ze de Cherry-vallei zo interessant vinden.’ Ahnyero, die was uitgedost in de beenkappen en lendendoek van een krijger, kon zich moeiteloos onder de indianen mengen zonder achterdocht te wekken. ‘Maar we houden hen in de gaten, wat ze ook van plan zijn, zoals onze oude broeder al heeft gezegd.’ Bij het zien van de gefrustreerde frons op het gezicht van Twee Haviken, krulde zijn mondhoeken iets omhoog. ‘Heb geduld, broeder. Als ik in mijn eentje ga, kan ik meer te weten komen. Maar ik zal mijn oren wijd openhouden voor nieuws over Johnsons regiment.’

Skenandoah en Ahnyero namen afscheid van elkaar, en Twee Haviken voelde zich pijnlijk getroffen door de onuitgesproken woorden van de verkenner: hij was zelf nog te onervaren om zich onder de Britten of hun bondgenoten te mengen. Hij protesteerde niet, maar toen het oude opperhoofd wegliep, stapte hij opnieuw op Ahnyero af. ‘Voordat we uit elkaar gaan, wil ik je nog ergens over spreken.’

‘Over je broer?’ vroeg Ahnyero.

‘Nee, over andere dingen.’ Zoals de vraag hoe iemand in twee werelden kon leven zonder innerlijk verscheurd te worden. Hoe moest hij de weg vinden naar het hart van een blanke man, die een dochter had van wie hij hield en met wie hij wilde trouwen? Ahnyero had het eerste al voor elkaar. Met het beroep van smid dat hij van zijn vader geleerd had, kon hij beide volken van dienst zijn en bewoog hij zich met oenschijnlijk gemak tussen beide

werelden heen en weer. Dat gaf Twee Haviken hoop en schonk hem een glimpje van een toekomstig bestaan samen met Anna Catherine. Misschien wist Ahnyero ook wel iets zinnigs over het tweede te zeggen.

Ahnyero haalde zijn hand onder zijn deken vandaan en greep Twee Haviken bij de schouder. ‘Het verkenningswerk is nog niet voorbij. We zullen elkaar weer tegenkomen en dan kunnen we praten. Breng nu eerst onze grootvader maar veilig thuis.’

Twee Haviken verborg zijn teleurstelling en keek naar de oude krijger achter hem die het pad al op liep. ‘Volgens mij heeft die man geen enkele behoefte aan een jonger iemand die op hem past.’

De verkenner grinnikte, en vertrok toen om de spionnen in westelijke richting te volgen. Twee Haviken zag hem langs de rand van de open plek sluipen zonder uit zijn dekking tevoorschijn te komen.

‘*O-kee-wa’h*, broeder. Ik zal voor je bidden.’

Ahnyero had gelijk. Ze hadden nog tijd genoeg om te praten over de dingen die Twee Haviken op zijn hart had. Er moest namelijk eerst nog iets anders gebeuren, voordat hij kon hopen om een man van twee werelden te worden: de vader van Anna Catherine zou hem toestemming moeten geven om het uit te proberen.

‘Ahnyero heeft hen vanaf dat punt gevolgd,’ zei Twee Haviken, die aan het eind van zijn verslag gekomen was. Anna had aandachtig naar hem geluisterd en ondertussen geprobeerd om niet te veel naar zijn bewegende lippen te staren. Twee Haviken had met een bewonderenswaardige zelfbeheersing haar blikken vermeden. ‘Dat is alles wat ik op dit moment kan vertellen.’

Zijn vader, Steenwerper, zat tegenover Anna aan tafel. Zijn krukken, die hij de afgelopen weken gebruikt had, stonden vlak

bij hem tegen de muur. Toen Anna hem eerder die dag de stal uit zag komen waar hij meneer Doyle had geholpen bij de verzorging van het vee, merkte ze dat hij die krukken niet langer nodig had. Het was haar ook opgevallen hoe goed de twee mannen nu met elkaar konden opschieten. Meneer Doyle en de vader van Twee Haviken waren elkaar tijdens haar vaders afwezigheid beter gaan begrijpen. Dat was een wonderlijke nieuwe ontwikkeling, omdat meneer Doyle in zijn ijver om haar vader te beschermen, degene was die hem had neergeschoten.

Twee Haviken keek Anna voor het eerst sinds hij het huis was binnengekomen aan. ‘Als het die spionnen lukt om helemaal in de Cherry-vallei te komen, is het ook niet zo moeilijk voor ze om de Schoharie-rivier over te steken en ongezien hier te komen.’

‘En dat doet de deur dicht,’ kondigde mevrouw Doyle aan met haar zware Ierse accent. Met een klap zette ze een kom met pap onder Anna’s neus, en plaatste er ook een op de tafel voor Twee Haviken. Ze deed een stap naar achteren en zette haar handen op haar mollige heupen. ‘Jij mag niet meer in je eentje die kreek over, Anna, en dat gezoek naar blaadjes en kruiden kun je ook wel uit je hoofd zetten.’

‘Maar die spionnen zijn betrapt,’ bracht Anna ertegen in. ‘En ze zijn ook weer vertrokken zonder iemand kwaad te doen.’

‘Deze keer wel,’ zei Steenwerper.

Twee Haviken stak zijn hand al over de tafel naar haar uit, maar trok hem toen snel terug. Alleen de blik in zijn donkere ogen bereikte haar. ‘Steek die kreek niet meer in je eentje over. Dat is beter voor mijn gemoedsrust. Voor die van ons allemaal,’ voegde hij eraan toe.

Meneer Doyle, die aan het hoofdeinde van de tafel zat, kuchte nadrukkelijk. Steenwerper schraapte zijn kom leeg. Twee Haviken wachtte met een warme, veelzeggende blik in zijn ogen op haar antwoord. Het bloed steeg Anna naar de wangen. Met tegenzin knikte ze. ‘En is er nog geen nieuws over het regiment van de heer John Johnson?’